Contributed by Bert Inwoud
maandag, 04 juni 2012 - Last Updated maandag, 04 juni 2012

Nadat de werknemers van de “Witte woede” het vuur aan de lont staken met een betoging in de Wetstraat op donderdag 26 april, kwamen ze nadien nog twee maal manifesteren. Op 24 mei aan het kabinet van Monica De Coninck en op 31 mei aan het kabinet van Laurette Onkelinx. Resultaat: 0 op 3. Is de “Witte Woede” opgebrand? De eisen zijn zeker legitiem, maar zit de klad erin?

Alles gaat over de (non-)onderhandelingen over een meerjarenakkoord 2010-2015 dat nog steeds niet is ondertekend. U leest het goed: al 2 jaar zitten de werknemers uit de federale sectoren van de zorgsectoren (ziekenhuizen, psychiatrie, rusthuizen, thuisverpleging, revalidatie, gezondheidsdiensten,…) te wachten. Voor 2011 had de toenmalige regering in “lopende” zaken nog wat kruimels over voor een zogenaamd “mini-akkoord” als antwoord op de actie die in februari 2010 van start ging. Erger is het gesteld dit jaar, want hiervoor had de regering 0 (nul!) euro voorzien en voor het komende jaar een schamele 40 miljoen. Voor de LBC is het duidelijk dat hiermee zelfs geen halftijdse extra baan zal bij gecreëerd worden in elke instelling. Voor 2014 en 2015 is er wederom geen eurocent voorzien!

Jan-Piet Bauwens, federaal secretaris voor BBTK zegt hierop: “banken redden, dat gaat snel, maar een sector in nood daar wil men geen extra inspanningen voor doen”.

Het overleg met Di Rupo op 26 april in de Wetstraat 16 ging door in aanwezigheid van de minister van Volksgezondheid Onkelinx en minister van Werk Monica De Coninck. Dit leverde alvast niks op. Er werden dan ook twee volgende acties gepland op 24 en 31 mei.

Enkele maanden voordien had De Coninck de bonden nog geschoffeerd door hen tijdens een gesprek belachelijk te maken en zich een hautaine houding aan te meten die je niet voor mogelijk kon houden. Nadien hebben de Franstalige bediendenbonden CNE en SETCA, hier nog actie tegen gevoerd. De Vlaamstalige bonden vonden dit niet direct nodig en spitsten zich toe op de onderhandelingen die nu zouden doorgaan.

Insiders verklaren deze arrogante houding van De Coninck door haar aversie t.o.v. de social profit omdat die een stokje voor haar plannen stak binnen ZNA toen zij nog actief was als voorzitster van het Antwerpse OCMW.

De actie van 24 mei was dan wel luidruchtig, een slag in het water kan je die wel noemen: De Coninck gaf gewoonweg niet thuis! Zij was naar Tunis ondanks dat zij wist dat er een belangrijke manifestatie zat aan te komen. Misschien hadden de manifestanten beter die dag haar kabinet bezet tot zij terug was!

Vervolgens was het de beurt aan Onkelinx de week erna. Haar enig belofte was dat ze een begin wil maken met de onderhandelingen. Fijn, maar dit moet ze eerst nog wel aftoetsen met haar mederegeringsleden. Kortom, weinig op de boterham voor het personeel.

De acties op 24 mei en 31 mei werden door de militanten van LBC en BBTK gevoerd. Dit was echter geen groot succes. Op 24 mei kwamen slechts 650 militanten afgezakt om te dalen op 31 mei tot zo’n 500. Het heeft weinig zin om deze cijfers op te blazen. Jan Piet Bauwens “ Dit is de zoveelste actie. Onze eisenbundel ligt al meer dan twee jaar op tafel. Dus minister De Coninck weet perfect waarover het gaat…”(De Wereld Morgen.be).

Contributed by Bert Inwoud
maandag, 04 juni 2012 - Last Updated maandag, 04 juni 2012

Datzelfde gevoel van gelatenheid treft meer en meer syndikale militanten, om nog maar te zwijgen van de tienduizenden werknemers. En hier zit de “Witte Woede” met een reuzengroot probleem. Als de militanten het beginnen laten afweten, hoe dan nog de collega- werknemers massaal op de been brengen? De grote “optochten” in Brussel zijn dan wel ludiek, vrolijk en kleurrijk (met allerhande gekleurde pruiken), gekoppeld aan een “Sfinks-festivalsfeertje” met frietkoten en al, de regering ligt van onze sector hoegenaamd niet meer wakker.

Jef Maes haalde in zijn boek “Uw sociale zekerheid in gevaar” de Witte Woede aan als toonvoorbeeld van een alternatieve syndikale aanpak (massaal, ludiek, band met de bevolking). De behaalde resultaten van de vorige sociale akkoorden waren het resultaat van de slagkracht van deze beweging. De impasse van dit moment tonen haar limieten en de limieten van de stelling van Jef Maes aan.

De acties op het terrein waar de politiek zich afspeelt zijn een positieve stap. De militanten die zich uit de naad werken (vaak met loonverlies!) om deze acties tot een goed einde te brengen verdienen alle steun. De syndicale delegaties op de werkvloer moeten nu in gemeenschappelijk vakbondsfront vergaderingen organiseren om de mensen in de diepte te informeren en te mobiliseren. Enkel de militanten nog laten opdraven, laat zich gevoelen.

Benieuwd wat er nog uit de hoed van de regering zal komen de komende weken. Intussen wachten de werknemers in de sector op de rest van het akkoord 2010-2015.

Foto: wittewoede.be